

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

18 iunie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal în componența:

președinte – Nicolae Gordilă,

judcători – Liliana Catan și Iurie Diaconu,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva sentinței Judecătorei Telenești din 24 decembrie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 12 martie 2014, declarat de către inculpata,

Vataman Anastasia Anton, născută la 23 august 1952, originară și domiciliată r-l Telenești, s. Suhuluceni.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. în prima instanță: 17.05.2013-24.12.2013
2. în instanța de apel: 07.02.2014-12.03.2014
3. în instanța de recurs: 20.05.2014 - 18.06.2014

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătorei Telenești din 24 decembrie 2013, Vataman Anastasia Anton, a fost condamnată în baza art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal, la 5 ani închisoare, cu executare în penitenciar pentru femei de tip închis.

2. Potrivit sentinței, s-a stabilit, că la 29 noiembrie 2012 în jurul orei 16.00, Vataman A.A., aflându-se la domiciliul său din s. Suhuluceni, r-l Telenești, împreună cu concubinul său, Locman Constantin, unde din cauza unui conflict familial apărut între ea și concubin, în mod intenționat i-a aplicat câteva lovituri în regiunea capului ultimului, cu un melestu, după care acesta a căzut la podea, unde i-a mai aplicat lovituri cu picioarele peste diferite părți ale corpului, care conform raportului de expertiză medico-legală nr. 140 din 01.12.2012, au fost apreciate ca vătămări corporale grave periculoase pentru viață și care sunt în legătură cauzală directă cu decesul lui Locman C.

Acțiunile lui Vataman A.A., au fost calificate în baza art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal – *violență în familie, adică acțiunea sau inacțiunea intenționată, manifestată fizic sau verbal, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat moartea victimei.*

3. Sentința a fost atacată cu apel de către inculpată, care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri legale. În motivarea apelului, a invocat, că în ziua săvârșirii infracțiunii, a venit acasă, iar Locman C. a lovit-o cu melestul în regiunea capului, ea văzînd că sîngerează, l-a lovit tot cu melestul de două ori pe spate și a

fugit, iar Locman C., a fugit după ea. Indică că expertiză nu a fost efectuată și i s-a spus că nu va fi închisă. Recunoaște că l-a lovit de 2 ori pe spate, însă nu și-a omorât concubinul.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 12 martie 2014, a fost respins apelul și menținută sentința.

5. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a menționat, că instanța de fond a făcut o analiză amplă probelor cercetate, iar concluziile făcute privind vinovăția inculpatei în săvârșirea infracțiunii imputate, rezultă din probele administrate, cărora le-a fost dată o apreciere legală sub toate aspectele, complet și obiectiv.

Referitor la afirmația invocată de către inculpată, precum că pe cauză nu a fost efectuată expertiză, instanța de apel a menționat că au fost efectuate mai multe expertize ce se confirmă prin: raportul de expertiză medico-legală nr. 140 din 03.12.2012 (f.d. 35-36), raportul de expertiză medico-legală nr. 616 din 03.12.2012 (f.d. 38), raportul de expertiză medico-legală nr. 1237 din 24.01.2013 (f.d. 128-131), raportul de expertiză medico-legală nr. 1238 din 25.01.2013 (f.d. 136-139), actul nr. 108a-2013 de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie (f.d. 154-155).

Instanța de apel a menționat că probele cercetate și apreciate în coroborare, dovedesc deplin vinovăția inculpatei, care nu a prezentat alte probe ce ar dovedi nevinovăția sa, mai mult ca atât aceasta în cadrul ședinței de judecată a solicitat aplicarea unei pedepse neprivative de libertate.

Referitor la pedeapsă, latură care a fost invocată de către inculpată în ședința instanței de apel, instanța a considerat că la soluționarea chestiunii respective s-a acordat deplină eficiență scopului pedepsei penale și criteriilor generale de individualizare a pedepsei, conform art. 61, 75 Cod penal, iar instanța de fond a stabilit inculpatei pedeapsa minimă prevăzută de sancțiunea infracțiunii imputate – 5 ani, ținând cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana inculpatei, de circumstanțele cauzei, influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării persoanei vinovate.

Totodată, instanța de apel a notat că aplicarea pedepsei cu suspendare condiționată a executării, nu poate fi aplicată în privința inculpatei, deoarece potrivit art. 90 alin. (4) Cod penal, în cazul săvârșirii infracțiunii deosebit de grave, nu se aplică.

6. Hotărârile adoptate pe caz, sînt atacate cu recurs ordinar, de către inculpată, care solicită casarea acestora și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care să-i fie stabilită pedeapsă mai blîndă. În motivarea recursului său a menționat că în perioada anilor trăiți în concubinaj cu Locman C., a fost bătută, înjosită, batjocorită de către acesta, fapt ce poate fi confirmat de către consăteni, fiind nevoită să se apere și ea cum a putut.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, solicitînd respingerea acestuia, deoarece reieșind din circumstanțele cauzei nu există temei pentru casarea hotărîrilor în latura aplicării pedepsei, acordîndu-se deplină eficiență dispozițiilor art. 61, 75 Cod penal.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Lecturînd textul recursului Colegiul reține că autorul își exprimă dezacordul cu pedeapsa stabilită, solicitînd una mai blîndă, astfel semnalînd temeiul de casare prevăzut de pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penal, ce stipulează că hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul cînd *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*.

În viziunea instanței de recurs, pedeapsa individualizată inculpatei de către instanțele de fond și apel, răspunde atît principiului proporționalității, cît și scopului pedepsei penale.

Conform art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrîngere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni, atît din partea acestuia, cît și din partea altor persoane.

Potrivit art. 75 alin. (1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvîrșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

În prezenta speță, Colegiul constată, că infracțiunea săvîrșită de către inculpată, este prevăzută de art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal și se pedepsește cu închisoare de la 5 la 15 ani, iar o altă pedeapsă alternativă nu este prevăzută de sancțiunea acestei norme.

Totodată, reieșind din art. 16 alin. (5) Cod penal, infracțiunile săvîrșite cu intenție pentru care legea penală prevede pedeapsa maximă cu închisoare pe un termen ce depășește 12 ani, se clasifică ca infracțiune deosebit de gravă.

Așa dar, instanța de recurs remarcă, că inculpata a săvîrșit o infracțiune deosebit de gravă.

Prin urmare, conform art. 90 alin. (4) Cod penal, persoanelor care au săvîrșit infracțiuni deosebit de grave, și excepțional de grave, precum și în cazul recidivei, condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei nu se aplică.

Colegiul statuează că atît instanța de fond, cît și cea de apel, întemeiat nu au aplicat în privința inculpatei prevederile art. 90 Cod penal, ce stabilesc condițiile de condamnare cu suspendare condiționată a executării pedepsei, precum și prevederile art. 79 Cod penal - aplicarea pedepsei mai blînde decît cea prevăzută de legea penală, fiindcă în prezenta cauză nu au fost stabilite careva circumstanțe excepționale.

Analizînd hotărîrile judecătorești Colegiul penal reține, că instanțele de judecată au luat în considerație că inculpata anterior nu a fost condamnată, se caracterizează pozitiv, vina a recunoscut-o parțial, apreciind aceste circumstanțe ca atenuante, însă faptul că a provocat prin infracțiune urmări grave, a fost apreciat ca circumstanță agravantă.

Astfel, în cazul concursului al circumstanțelor agravante și a celor atenuante, conform art. 78 alin. (4) Cod penal, coborîrea pedepsei pînă la minimul sau ridicarea ei pînă la maximul prevăzut la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod nu este obligatorie, însă fiind în prezența concursului atît de circumstanțe atenuante, cît și agravante, instanțele ierarhic inferioare, i-au stabilit pedeapsa minimă prevăzută de sancțiunea normei imputate.

Din materialele cauzei și hotărîrile judiciare adoptate la caz, sub aspectul contestat, instanța de recurs statuează, că pedeapsa de 5 ani închisoare și modalitatea de executare a acesteia stabilită în sarcina inculpatei, a fost individualizată corect și în așa fel încît aceasta să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvîrșirii unor fapte similare.

Împrejurările prezente în cauza dată, permit Colegiul penal a considera întemeiată concluzia primei instanțe, susținută just și cea de apel, privind aplicarea în privința inculpatei, ca pedeapsă a termenului minim cu închisoare prevăzută de sancțiunea art. 201¹ alin. (3) Cod penal, deoarece o altă pedeapsă neprivativă de libertate, nu este prevăzută de această normă.

Instanța de recurs notează, că pedeapsa individualizată, răspunde atît principiului proporționalității, cît și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatei, precum și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni atît din partea condamnatei, cît și a altor persoane.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Avînd ca reper cele expuse, Colegiul penal nu constată prezența erorilor de drept ce ar genera casarea hotărîrii atacate sub aspectele invocate, impunându-se în consecință inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului ordinar împotriva sentinței Judecătoriei Telenеști din 24 decembrie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 12 martie 2014, declarat de către inculpata, **Vataman Anastasia Anton**, în cauza penală în privința acesteia, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 16 iulie 2014.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Liliana Catan

Iurie Diaconu